

Silicone Dreams

Likt strukturellt frigjorda målningar som sträcker sig in i rummet hänger Matthias van Arkels taktila, gåtfulla former på väggen och vädjar till eftertanke – för de ger kropp åt en något utstuderad bipolär och förbryllande estetik. Å ena sidan påminner de om de abstrakta expressionisternas eller impressionisternas överdådiga måleriskhet och skickliga färgmanipulation – att jämföras med Willem de Koonings intuitiva klarhet eller det kompromisslösa färgspråket hos Matisse. Å andra sidan kompliceras den prestationen av det paradoxala i att målarfärger – åtminstone i traditionell mening – faktiskt inte alls används i målningarna: ironiskt nog använder van Arkel istället platinasilikongummi i en rekontextualisering av minimalismens bruk av industrimaterial för att "måla". I den bemärkelsen utnyttjar van Arkel i sina metabilder indirekta metoder för att hantera det betecknade – ett dialektiskt ställningstagande där metaforer används för att kritisera det logiska – ungefär som när man använder ett språk för att beskriva ett annat eller ord för att beskriva en bild. Van Arkel tillbakavisar effektivt det modernistiska antagandet att abstraktionens

anti-ikonografiska ståndpunkt drivits till sin logiska spets.

Verkens skira frambesvärjelse av "ljus och lätthet" (både i materialets genomskinlighet och skenbara viktlöshet) motsägs endast av deras imponerande gestalt – de väger nämligen upp till 50 kilo och måste därför fästas i väggen med bultar. Naturligtvis ingår de funktionella lösningarna, liksom alla formella beståndsdelar i van Arkels verk, som självklara inslag i hans nogga genomtänkta konceptuella ramverk. Det är bultarna ett intressant exempel på. De genomborrar bokstavligen själva bilden och fäster uppmärksamheten på verkets kroppslighet och rumsliga komplexitet och påminner betraktaren om att målningarna i själva verket faktiskt är flerdimensionella. Det här är en viktig strategisk avvikelse: medan de flesta målare genom konsthistorien konstruerat djup på illusorisk väg – som till exempel Cézannes manipulation av färg och volym för att skapa nytt perspektiv – så gör van Arkel det på ett "ärligt" kroppsligt eller "bokstavligt" sätt och tar kvickt sjumilakliv, skenbart utan ansträngning.

Nyligen påpekade van Arkel följande om hans bedrägligt "dogmatiska" förhållningssätt

till verken: "Det är som Shakerrörelsens förhållningssätt till stolen: antingen kan man använda den eller så hänger man upp den på väggen i all dess enkelhet – eller kanske snarare komplexitet." Van Arkels förhållningssätt påminner om Bruce Naumans konceptuella spratt – eller är kanske snarare uttryck för ett slags gest à la Marcel Duchamp. Bultarna i van Arkels verk degraderar eller kränker bokstavligen dukens "heliga" yta och ingjuter en välbehövlig lekfullhet i den abstrakta expressionismens tungfotade "andliga" dialog – inte helt olikt att måla en mustasch på Mona Lisa.

När jag ser till helheten känns det träffande att van Arkel beskriver målningarna som att de kommer till på morgnarna, någonstans mellan sömn och vaket tillstånd, ett gränsland med en förankring i verkligheten men samtidigt helt skilt från den. Van Arkels verk försonar den utsägliga dikotomin mellan verklighet och fantasi som Baudelaire beskriver i sin banbyttande text "Le peintre de la vie moderne" och söker på en och samma gång efter dels "det eviga och oföränderliga", dels "det efemära, flyktiga, tillfälliga". Van Arkels "silikondrömmar" grenslar formens och funktionens riken, omedelbarhetens och fördröjningens, fantasins och möjlighetens,

den rationella tankens och spontana skapelsens. I ett samtal nyligen beskrev van Arkel dem träffande som "hudar" till målningar som "hängts som jackor" på galleriväggarna. Van Arkels största bedrift är kanske att både ha punkterat och rekonstruerat redan befintliga konsthistoriska troper. Han slänger bokstavligen av sig måleriets tunga metaforiska "jacka" – och omvandlar genrens retorik både för att undergräva den och ytterligare förankra den i dess egen historia. Hans fantasidukar skakar på sina arkaiska färgkappor, tryggt fastspikade som för att hindra dem från att försvinna tillbaks in i det vidsträckta eteriska drömlandskap de kommer ifrån.

Text: Sasha Lee

Översättning: Magnus Nordén